

Helle Birkholm:

FIAT 1969

FIAT ligger i Torino, men man kan med lige så stor rigtighed sige, at det omvendte er tilfældet: af Torino's 1.500.000 indbyggere er 120.000 ansat ved FIAT; dertil kommer, at kun ca. 50% af hver bil fabrikeres på selve FIAT, de resterende 50% (dæk, lygter m.m.) fabrikeres på andre fabrikker rundt omkring i byen; det vil i realiteten sige, at man til FIAT's 120.000 ansatte kan føje andre 120.000 arbejdere, som er tilknyttede virksomheden (f.eks. på Pirelli); således er i alt ca. 50% af Torino's familier involveret i FIAT's produktion.

FIAT er Europa's næststørste automobilfabrik (efter VW). Den beskæftiger i alt 150.000 arbejdere og funktionærer, og hovedfabrikkerne i Torino trækker årligt omkring 15.000 immigrant-arbejdere fra Syditalien hertil. – I modsætning til de fleste andre automobilfabrikker fremstiller FIAT selv sine halvfabrikater og rum-

mer derfor en mængde afdelinger fra stålværker, støberier, stansningsafdelinger osv. til selve monteringen. – Den årlige produktion, der for tiden øges med ca. 7% pr. år, var i 1967 på 1.335.000 biler. Ca. $\frac{1}{3}$ af produktionen eksporteres.

Men FIAT er ikke alene Italiens største fabrik, den er også landets mest moderne. Moderniseringer og rationaliseringer har gennem de sidste 10–15 år medført en enorm stigning af produktiviteten: medens hver arbejder hos FIAT i 1958 producerede 5 biler om ugen, var antallet i 1966 oppe på 10, og i 1967 på 12. Hver arbejder producerede i 1968 på 20 timer, hvad han i 1958 havde fremstillet på en hel uge. I 1966 kunne FIAT øge sin profit med 90 milliarder lire i forhold til 1965, dvs. at hver arbejder i 1966 havde produceret en merværdi, der var 700.000 lire højere end den merværdi, han producerede i 1965.

1968: Strejker med fagforsteningsdominans

Siden begyndelsen af 60'erne er konfrontationerne mellem ledelsen og arbejderne på FIAT – fabrikkerne blevet stadig voldsommere; tendenserne til mere omfattende strejker end de hidtidige, og til intern modstand – sabotage – er blevet kraftigere. – Og i samme tidsrum er de italienske fagforsteningers indflydelse vokset, hvilket dog mindre skyldes arbejderne end arbejdsgiverne: før »det økonomiske mirakel« og den pludselige produktionsmæssige ekspansion i 60'ernes begyndelse, havde det været arbejdsgivernes politik, med alle midler at forhindre at fagforsteningerne blev en reel magtfaktor, – men efter produktionsudvidelsen og den dermed forbundne udvidelse af arbejdsstyrken blev det vanskeligt for arbejdsgiverne selv at holde ro og orden i geledderne, – hvorfor man måtte overdrage rollen som pladshunde til fagforsteningerne, der som »arbejdernes forkæmper« havde lettere ved at sætte oprørske elementer blandt arbejderne ud af spillet. Fagforsteningernes rolle skulle være, således som FIAT-direktøren, Agnelli, explicit har udtrykt det, at bekæmpe arbejdskampe og ellers at være direktørens »værdifulde diskussionspartnere«. – Men arbejderne har ikke delt direktørens begejstring for fagforsteningerne: mindre end 10% af arbejderne på FIAT er indskrevet i én af de fem fagforstening (CGIL, der samler folk fra PCI, PSI, PSIUP (venstreudbrydere fra PSI) og partiløse; CISL, katolsk oprindelse, samler partiløse og folk fra PSIUP; UIL, der samler socialdemokrater fra PSI; SIDA, fagforsteningfolk, der er blevet smidt ud af CISL på grund af deres alt for store sympati for arbejdsgiverne; CISNAL, en fascistisk fagforstening).

Under de mange strejker og manifestationer i 1967–1968 på universiteter, fabrikker, kontorer m.v., strejkede man også på FIAT – bl.a. i protest mod den lange arbejdstid (man krævede den nedsat fra 48 timer til 44, men med lønnen bibeholdt) og mod opskrningen af arbejdstempoet. Skønt fagforsteningerne var svagt repræsenteret blandt arbejderne, lykkedes det dem at kanalisere kampen over under deres førerskab, og efter at man i forhandlingerne med ledelsen kun havde opnået middelmådige resultater, blev strejken af fagforsteningerne erklæret for afsluttet. Og dét på et tidspunkt, hvor arbejderne var mere end oplagte til at forsætte kampen for at

få deres krav igennem: »Vi har beslutsomt gennemført tre mægtige strejker, og vi var paratet til at kæmpe videre for at nå vores mål, men fagforeningsfolkene har foretrukket at afslutte strejkerne og indlade sig på slæbende forhandlinger med ledelsen for så at opnå dette kompromis i spørgsmålet om arbejdstid, som de så med vaje fane fejrer som en stor sejr«. (Arbejder i Torino 8/5 1968, i *Il Potero Operaio*). Men selv om man ikke opnåede store forhandlingsresultater, fik disse strejker betydning derved, at arbejderne opdagede, at de selv kunne føre kampen: i mistillid til fagforsteningerne blev i denne periode de første basiskomiteer oprettet; ud af deres midte valgte de delegerede, der kun var bemyndiget til repræsentation så længe aktionen varede, og de kunne hvert øjeblik kaldes tilbage af arbejdernes plenarforsamlinger. Samtidig knyttedes de første kontakter til studenterne i Torino.

1969: Strejkebevægelsen ændrer karakter

Med kampene i Battipaglia (i Syditalien), hvor tre blev dræbt, og med generalstrejken, som fulgte den 11/4, antog den italienske strejkebevægelse en ny karakter: fra at være kampe, der først og fremmest drejede sig om umiddelbare krav, blev den nu i stigende grad bevidst anti-kapitalistisk, og fulgte andre midler end de traditionelle organisationer, PCI og CGIL (den mest betydningsfulde fagforstening) tilrådede.

Generalstrejken den 11/4 skabte stor uro på FIAT, og en måned senere begyndte den vilde strejke, som kom til at vare helt til september. – Strejken opstod ikke blandt de ringest kvalificerede (in casu den fra Syditalien importerede industrielle reservearmé), men derimod i de af fabrikkens afdelinger, der beskæftigede de højest kvalificerede arbejdere. Strejken opstod på FIAT-Mirafiori, den virksomhed inden for koncernen, der har det største antal arbejdere (40.000 ud af koncernens i alt 150.000 arbejdere), og dér startede den nærmere betegnet blandt de højtlojnnede »ausiliari« (service-arbejdere, NB: avanceret sektor, dvs. højt kvalificeret arbejde) og bredte sig i de følgende dage til stansningsafdelingen, til monteringslinierne og til støberiet, og til sidst måtte den mekaniske afdeling standse på grund af mangel på materiale. Mirafiori var paralyseret, og de øvrige virksomheder inden

for FIAT-koncernen gik efterhånden mere eller mindre i stå, dels fordi det nødvendige materiale fra Mirafiori ikke dukkede op, dels fordi arbejderne også dér var begyndt at strejke.

Strejken på Mirafiori var den første interne strejke (dvs. gennemføres inde på fabrikken, en slags besættelse) i mange år. Det gav arbejderne mulighed for at diskutere og organisere sig. Efterhånden som strejken bredte sig til de forskellige afdelinger, samledes personalet på de enkelte afdelinger til store møder, hvor man valgte sine egne delegerede, der skulle være afdelingens ordførere over for ledelsen. – I begyndelsen kunne fagforsteningerne endnu tilslutte sig, omend forpustede. Når strejken havde nået en afdeling, diskuterede arbejderne først de krav, som fagforsteningerne havde udarbejdet, hvorefter de selv præciserede dem! Arbejderne tolererede således endnu fagforsteningerne, omend med skjulte advarsler: »Vi tager det for indrømmet, at kontestationen er åben, at vi er i en tilstand af permanent ophidselse, og at fagforeningerne er i overensstemmelse med alle kampinitiativer, som arbejderne måtte tage« (*Kampavis. Servicearbejdere. 12. maj 1969*). Men denne mesalliance varede kun kort: arbejderne var for radikale, fagforsteningerne kunne hverken acceptere kampens indhold eller form – de måtte som direktørens »værdifulde diskussionspartnere« søge at dæmpe arbejdernes kamp og kanalisere den ind i mere ufarlige baner. Da direktøren i slutningen af maj erklærede: »Hold op med at strejke eller jeg afskediger nogle arbejdere«, og da fagforsteningerne øjeblikkeligt erklærede sig villige til kompromisser (angående højere løn og kortere arbejdstid) – for således at få fjernet det politiske indhold i arbejdernes strejke, var signalet givet til, at arbejderne selvstændigt begyndte at organisere deres kamp. Dagen efter at fagforsteningerne havde accepteret ledelsens tilbud, fortsatte strejken med fornyet styrke, – og arbejderne kæmpede nu ikke blot mod arbejdsgiverne men også mod fagforsteningerne.

»Guerilla-krig« (fagforsteningernes første rædsel)

I deres kamp handlede og formulerede arbejderne sig gang på gang stik imod alle fagforsteningernes spilleregler og henstillinger. Strejken havde mod fagforsteningernes ønske udelukkende foregået i fabrikkens indre. Og til trods

for at fagforsteningerne plæderede for, at strejkerne som sædvanligt kun skulle vare nogle få timer og kun berøre en enkelt afdeling, for at produktionen ikke skulle generes alt for meget og det (dvs. fagforsteningernes) »gode« forhold til ledelsen dermed bliver sat over styr, – tog basiskomiteerne initiativ til en alternativ strejkeform, »guerilla-krig«, som de selv kaldte det: nogle timers erklæret strejke *på et særligt sårbart punkt i produktionen*, efter fulgt af flere timer uden strejke, hvor man imidlertid i flere afdelinger ikke kunne arbejde, fordi man som følge af »tilfældigt« opståede strejker andetsteds ikke havde materiale til at fortsætte; ved en sådan form for strejke, der bryder ud på steder, hvor ledelsen mindst af alt venter det, desorganiserer man produktionen komplet, uden at lønningstabet er særlig stort for den enkelte arbejder. Men hos fagforsteningerne fremkaldte strijkeformen kun jamren over, at arbejderne vanskeliggjorde forhandlingerne ved at opføre sig »illoyalt«.

Slow-down-aktioner (Fagforsteningernes anden rædsel)

En anden form for obstruktion af produktionsplanerne, der ved sin effektivitet bragte fagforsteningerne til at fortvivle, var slow-down-aktionerne. Vi citerer udførligt fra en *Kampavis. Monteringsværksted 26. 13. juni 1969*. »I går aftes holdt vi et stort møde i værksted 26's kantine: ved samlebåndene bliver man ved med at reducere personalet og produktionen forbliver dog den samme: det sker i overensstemmelse med det sædvanlige og for FIAT så værdifulde princip, hvor to arbejdere nu skal udføre tre arbejders arbejde. VI FINDER OS IKKE LÆNGERE I DENNE KÆMPE-UDBYTNING (SUPER-EXPLOITATION); i talrige værksteder (f.eks. i 13) er arbejderne allerede begyndt at reducere produktionen: VI VIL GØRE DET SAMME. At formindske produktionen betyder at forøge vores magt i fabrikken og ramme FIAT med et system, der koster os lidt men er dyrt for FIAT. Lad os gentage, hvorledes man bærer sig ad med at kalkulere arbejdstiderne:

$$\begin{aligned} &470 \text{ (60 min.} \times 8 \text{ timer} \div 10 \text{ min. pause)} \\ &\quad \times 1,33 \text{ (maximum fortjeneste)} \\ &\quad : 1,50 \text{ (tid beregnet pr. eksemplar)} \\ &\quad = 417 \text{ stykker} \end{aligned}$$

Hvis man vil fortsætte med at formindske produktionen fra 1,33 til 1,27 er det tilstrækkeligt at multiplicere:

$$470 \times 1,27 : 1,50 = 397 \text{ stykker}$$

FIAT taber således 20 stykker om dagen og vi 7,5 lire!

[Altså: ved at hver enkelt arbejder hver dag (470 min.) nedsætter sit arbejdstempo og dermed sin løn fra det maximale 1,33 til 1,27, kan han nedskære produktionen med 20 stykker om dagen.]

FIAT ER BANGE FOR DENNE ORGANISATION, fordi arbejderne med den sætter alle arbejdets aspekter under debat, og derved erobrer en magt, som ingen mere vil kunne tage fra dem.

Derfor forsøger de at tvinge os med alle midler.

Ved møderne i går diskuterede vi også følgende: to af vores kammerater har fået en skriftlig advarsel, fordi de (for ca. en måned siden) nægtede at arbejde over. Vi er blevet helt enige om, at vi ikke vil tolerere nogen som helst form for intimidering: ingen af os må røres, for at RAMME ÉN BETYDER AT RAMME OS ALLE. Af den grund er vi enige om at forsvare os på alle måder.

I værksted 13 har en delegeret været suspenderet i tre dage: alle hans kammerater er gået i kamp, idet de standser og nedsætter produktionen maksimalt (fra 133 er de nået til 100!).

Lad os organisere os på alle hold for at skære produktionen ned!

Lad os forsvare vores organisation mod FIAT's repressalier!

Reform eller revolution

Uenigheden om kampens form dækker naturligtvis over en forskel i målsætning mellem fagforsteninger og basiskomiteer. Da fagforsteningerne ønskede at eliminere det politiske indhold fra kampen, svarede de anmodninger, som de kunne diske op med over for ledelsen, langt fra til bevægelsens bevidsthedsniveau. Mens arbejderne f.eks. krævede en nedskæring af arbejdstempoet, som de vel at mærke selv skulle fastsætte, foreslog fagforsteningerne over for ledelsen en mindre temponedsættelse, – oven i købet kun som forhandlingsgrundlag. Når arbejderne krævede, at arbejdstiden skulle forkortes og overarbejdet afskaffes: »Vi vil have en 40 ti-

mers arbejdsuge. Vi vil have den uden at miste en eneste lire og vi vil have den straks. [. . .] De mest avancerede kapitalister ville være villige til at acceptere de 40 timer, men kun til gengæld for en omstrukturering af arbejdsugen (med skift, nat og søndag, maksimal udnyttelse af maskinerne) [. . .] Men natten er til for at sove i [. . .] Vi ved også, at reduktionen af timetallet for at være effektiv må knyttes sammen med problemet om overarbejdstimer: alt for mange arbejdere arbejder mere end de 43 eller 44 timer, som man taler om i kontrakterne« – fik fagforsteningerne til gengæld denne vurdering med på vejen: »de taler om en regulering af overarbejdstimerne, snarere end om deres afskaffelse, de taler om 40 timer, men accepterer at få dem om 3, 4 eller endnu flere år« (*Lotta Continua*, pjece fra den 22. juli 1969, Torino. – Denne pjece blev udarbejdet af arbejdere og studenter med henblik på, at de arbejdere, der skulle sydpå i ferien, kunne uddele den dér). Hvor arbejderne krævede afskaffelse af »kategorierne« (i Italien er arbejderne inddelt i tre kategorier med tilsvarende tre lønningsklasser), indførelse af en fælles kategori for alle (2. kategori) og en fælles lønforhøjelse for alle ud fra motiveringer som disse: »I forhold til produktionen i fabrikken har kategorierne ingen mening (enhver kan gøre alt); deres eneste opgave er at splitte os«. – »Funktionærer og arbejdere er slaver af den samme arbejdsgiver. Til de første reserverer arbejdsgiveren imidlertid en »fåvorbekendelse« på visse områder for at lade dem blive i den tro at de repræsenterer noget andet end arbejderne og for at få dem til at opføre sig i overensstemmelse hermed. På mange fabrikker falder funktionærene ikke længere i fælden og kæmper sammen med arbejderne. Men alle de forskelle der er skabt af arbejdsgiverne skal forsvinde: de normative forskelle og lønforskellene.« – »Opdelingen af lønnen i flere rubrikker er et formidabelt våben i arbejdsgiverens hænder« (*Lotta Continua*, pjece fra den 22. juli 1969), – hvor arbejderne således syntes at have overvundet den indbyrdes konkurrence, idet de erkendte deres partikulariserings økonomiske og politiske værdi for arbejdsgiveren og dermed den omstyrtende værdi af deres enhed, ønskede fagforsteningerne konkurrencen bibeholdt, idet kun et mindre antal arbejdere fra hver enkelt afdeling efter deres mening skulle have mulighed for at klatre op i en anden kategori: »De taler om forhøjelser og nægter at kræve dem lige for alle;

således fortsætter de med at splitte arbejderne indbyrdes, i stedet for at forene dem« (*Lotte Continua*, pjese fra den 22. juli 1969).

»Hvad vil vi have: Alt«

Hvor vidt udviklet de kæmpende proletarers selvbevidsthed var, kan måske fremgå af deres radikale krav, der allerede blev formuleret på et tidligt tidspunkt under strejkerne, og som fremgår af et »manifest«, som blev skrevet efter den 3. juli, – hvor fagforsteningerne havde erklæret en 24-timers generalstrejke, og hvor basiskomiteerne trods fagforsteningernes protester havde arrangeret en stor demonstration, der endte i næsten et døgnsvoldsomme gadekampe mellem politi på den ene side og arbejdere, studenter og mange andre indbyggere på den anden: »[. . .] Den 3. juli har vist, om det endnu skulle være nødvendigt, at Torino er det mest avancerede punkt i en kamp, som føres over hele landet, og den politiske referensramme for hele den italienske arbejderklasse. Arbejdernes modenhed og styrke har frem for alt givet sig udtryk i deres erobring af positioner inden for selve virksomheden; de har derved konstitueret deres selvstændige enhed og egen autonomi. I denne proces er fagforeningernes kontrol og mellemkomst blevet forhindret: idet kampen har bevæget sig ud over de atomistiske krav og har rettet sig mod:

- afvisning af den kapitalistiske organisation af arbejdet;
- afvisning af en lønningssystem, der er betinget af arbejdsgiverens produktivtetsbehov;
- afvisning af udbygningen indenfor og udenfor fabrikken;

Strejkerne, demonstrationerne og de interne plenarforsamlinger [dvs. på selve fabriksområdet] har sprængt skellene mellem arbejderne og har modnet klassens autonome organisation, idet de har rettet sig mod følgende mål:

- altid frem for fagforeningen at have initiativet på fabrikken;
- 100 lires forhøjelse på en basisløn, der er fælles for alle;
- 2. kategori for alle;
- reel reduktion af arbejdstiden.

Allerede i den nuværende fase har arbejderne organisation haft styrke til at komme ud fra Mirafiori, idet den knytter arbejdere og

studenter tæt sammen og spreder sig til de andre FIAT-fabrikker, fra Rivalta til Lingotto, til SPA di Stura etc. Det er denne udvikling som i torsdags har tilladt kampen at spredes ud i byen, offensivt at gøre front imod den borgerlige stats repressive apparat, og at demaskere de reaktionære manøvrer hos fagforeningerne og PCI, som er travlt optaget med at samle underskrifter for ærbødigt at fremlægge dem for en eller anden præfekt eller minister. Kampen i fabrikken har således vist sig i stand til at tilpasse sig alle kampens felter. En plakat, der var hejst på en barrikade, udtrykker klart kampens betydning: »HVAD VI VIL HAVE: ALT« (*Torino's arbejderforsamling*, 5. juli 1969).

Arbejdere og studenter

Som det antydes i »manifestet« var der opstået en nær kontakt mellem arbejdere og forskellige studentergrupper. En måneds tid før strejken brød ud samledes der hver dag en mindre gruppe studenter foran Mirafiori's porte for gennem diskussioner med arbejderne at etablere faste kontakter; man nærede ingen ønsker om en direkte indflydelse på udviklingen inde på fabrikken, men håbede at kunne etablere visse basisgrupper, der skulle bestå af arbejdere, teknikere og studenter. Efterhånden nøjedes man ikke med diskussionerne uden for fabriksportene; man fik nogle lokaler i nærheden af universitetet og fabrikken, der med tiden blev samlingssted for arbejdere fra forskellige fabrikker og for studenter: her udvekslede man erfaringer, planlagde den følgende dags aktioner, fremstillede løbesedler og diskuterede kampens organisation.

September-strejken: ledelsens og fagforsteningernes røvrederi

Kampen fortsatte til sidst i juli og blev straks genoptaget i september efter ferien, bl.a. tilskyndet af, at ledelsen for at indvinde den tabte produktion fra sommermånederne beordrede mange overtimer og en opskrining af arbejdstempoet. Som svar strejkede arbejderne på værksted 32 og 33 på Mirafiori den 1. september. Allerede den følgende dag svarede ledelsen brutalt ved af »tekniske« grunde at suspendere en mængde arbejdere, som kun ville modtage 66% af deres løn; – en metode, som ledelsen ikke

havde vovet under sommerens »guerilla-strejker« -; efter et par dages forløb nåede antallet af suspenderede op over de 30.000. Ved hjælp af disse suspensioner, der var blevet beordret endnu inden de strejkende havde haft lejlighed til at forklare deres strejke, håbede ledelsen at kunne splitte arbejderne – at kunne sætte de arbejdere, der var blevet suspenderet på grund af strejken, op mod de strejkende. – Fagforsteningerne rykkede frem i håb om at kunne vinde en position blandt arbejderne; på dette ganske ufarlige punkt: den platoniske protest mod ledelsens vilkårlighed, kunne de endog tillade sig den ekstravagance at spille beslutsomme og indbyrdes enige, – men opfordrede til to timers strejke på hele FIAT. Man håbede således at kunne få arbejdernes almindelige kamp listet over i og kvalt af fagforsteningernes traditionelle »kamp«, – hvad ledelsen selvfølgelig var overordentlig interesseret i.

Arbejderne derimod forsøgte at skærpe kampen: da det første hold monteringsarbejdere mødte på fabrikken den 3. september om morgenen, erfarede de, at de den foregående dag var blevet suspenderet. I stedet for at forlade fabrikken besluttede de sig sammen med arbejdere og studenter fra »Lotta-Continua«-gruppen at opfordre de øvrige arbejdere til at deltage i et stort møde inde på fabrikken, – og i løbet af kort tid var der samlet henimod 4.000 arbejdere. Da det første holds arbejdsperiode var ved at være forbi, havde man imidlertid endnu ikke på mødet fundet ud af, hvad man egentlig ville gøre; der herskede vild forvirring. Da tilmed arbejderne fra det andet hold, der nu var ved at mødet frem, ikke sluttede sig til de strejkende arbejdere, men holdt sig for sig selv, opløstes mødet af sig selv, – uden at strejken var blevet til noget.

De strejkende i værksted 32 og 33, hvor strejken var brudt ud, holdt imidlertid ud endnu 5 dage: hver dag mødte de forskellige hold op efter tur til deres 8 timers »tilstedeværelse«, hvor man holdt møder, diskuterede, spillede kort, etc. Men efterhånden blev fagforsteningernes og ledelsens intimidering for kraftig. For det første kom fagforsteningens medlemmer fra andre afdelinger løbende for at overtale de strejkende til at genop-

tage arbejdet. For det andet sørgede værkførererne for, når det første hold var ved at være færdig med sin »tilstedeværelse«, at starte maskinerne for at det næste hold, som ventede udenfor, skulle tro, at det første hold var gået i arbejde. Man følte sig for isolerede og kunne derfor ikke holde stand; den 8. september arbejdede hele fabrikken »normalt«. Med strejkernes ophør blev også suspensionerne ophævet.

Behovet for og nødvendigheden af en koordinering af basiskomiteerne

At arbejderne, der var organiseret i basiskomiteer, ikke var i stand til at forpurre ledelsens fælde (at splitte arbejderne) og få de øvrige arbejdere med i en hård strejke, er for mange af de kæmpende i Torino en illustration på denne organisationsforms aktuelle grænser. Arbejderne på FIAT og andre steder kan ikke længere nøjes med at skabe demokratiske organisationsformer, (daglige plenummøder og delegerede, der kan kaldes tilbage) og anti-kapitalistiske paroler (fastsættelse af arbejdstempoet og arbejdstidens længde af arbejderne selv uden ledelsens officielle accept, etc.). Fagforsteningerne kan godt med stor demagogisk snilde få ledet de demokratiske organisationsformer og parolerne over i deres egne ufarlige baner. Det er derfor nødvendigt at organisere sig videre: for mange arbejdere og studenter i Torino vil det bl.a. sige, at kampen må føres fra fabrikken ud i byen; sammen med forskellige kvarter-komiteer må man kæmpe mod de store beboelsesejeres (f.eks. FIAT) udnyttelse af boligmanglen til at kræve tårnhøje huslejer; (i Milano var der 5 måneder, hvor 50.000 lejere nægtede at betale husleje!). Men hvad der er betydeligt mere vigtigt; arbejderne på FIAT har erkendt, at man på landsplan må organisere sig med andre revolutionære, dvs. andre fabrikkers og byers arbejdere, den kraftige bevægelse af militante landarbejdere i Syditalien, de revolutionære studenter og gymnasiaster, for at man ved at koordinere de enkelte grupperes aktioner kan gøre den revolutionære bevægelse mere slagkraftig.